

DEO OPTIMO MAXIMO
UNI ET TRINO,
VIRGINI DEI-PARÆ, ET S. LUCE,

Orthodoxorum Medicorum Patrono.

QUÆSTIO MEDICA,
QUOD LIBETARIIS DISPUTATIONIBUS,

*mandè discutienda in Scholis Medicorum, die Jovis trigesimâ mensis Januarii,
anno Domini MDCC. LXXVII.*

M^o. LUDOVICO-CLAUDIO BOURDELIN,
Antiquiori Scholarum Magistro, Antiquo Facultatis Decano, Regiæ Scientiarum
Academiæ Regiæque Societatis Perolinensis Socio, in Horto Regio Chemiæ
Professore & Galliarum Principum Medico Primario, Doctore Medico, Præside.

An multùm Medicinæ legali conferat Physiologia?

I.

ÆCIPUUS Medicinæ scopus integræ sanitatis conserva-
o, lapsæque restitutio. Magnum hoc opus, magnus hic
nè Medici labor. Attamen ea est artis nostræ immensitas
uæ clinicis observationibus non terminetur. Quem enim
irum ad singulorum sanitatem millies vocat societas,
eundem ad universitatis utilitatem non rarè consulit; quem
quotidiè compescendis moribus œconomix animalis nocivis habilem expe-
ritur, eundem in temperandis œconomix civilis turbis non minus peritum

A

2

judicat; uno verbo Medicum & civibus dicam, & Magistratibus per-
utilem.

Quæ Medici olim Magistratibus responsa dabant, parvum volumen; quæ
verò hodiè, magnum scientiæ corpus efformant, cum numerosa civium co-
hors, & numerosior rixarum exercitus, tot lites à Medico solo componen-
das in forum afferant. Hinc *Medicina legalis*. Quantam cum totâ Medicinâ
connexionem habeat scientia illa nemo inficiâs ibit. Medicum enim convo-
cant judices, id est virum non solum Anatomiae, Chemiae mysteriis initia-
tum, sed etiam in omni parte institutionum medicarum versatissimum. Inter
tot porrò tamque varias disciplinæ Medicæ partes præstat sanè aliis Physiologia,
id est genuina œconomiae animalis adumbratio; quantum hæc medicinæ
legali ritè discutientiæ conferat probare mens tulit. Duplex erit argumen-
tum: & Physiologiæ in Medicinâ legali vis; & errores ab ejus oblivione
oriundi. Sed utrumque ut valeat, brevis sed adæquata Medicinæ legalis
historia præmittenda est.

I I.

MEDICINA legalis illa est scientia quæ certas leges juris civilis aut Ca-
nonici, ex Medicæ artis principiis interpretatur, & applicare docet (1).
Quæ quidem scientia Medicinæ cœva, ab omnibus populis cognita, ab iis
tamen variè tentata fuit; ardenti enim studio culta in Italiâ, in Germania
quasi indigena, ferè ab Anglia exul, in Galliâ nostrâ non nisi per vices in-
notuit. Hominem sanum & ægrotum considerat ut illius conditionem stabi-
liat, & in eo differt à Medicinâ clinicâ, quæ conservationi & restitutioni
sanitatis unicè incumbit. Nec sola est differentia; ad mortem cessat clini-
ci munus, extrâ mortis limites se se extendit Medici legistæ officium. Hinc
tripartita medicinæ legalis institutio, prout hominem sanum, ægrotum, mor-
tuumve considerat.

Quæ circa hominem sanum agitari solent in foro quæstiones ad plurima
capita referuntur quorum hæc est series: ætatum discrimina, potentia &
impotentia generandi, virginitas & stuprum, graviditatis veræ aut falsæ
signa, partus suppositi vel substituti investigatio, infanticidium, dubius cor-
poris & animi status, civium conservatio, torturæ & pœnæ, & innumera
ad ea pertinentia.

Paucis sed gravis momenti capitulis absolvitur hominis ægroti conside-
ratio; scilicet, accuratas morborum asserre descriptiones, illorum causas
percontari, venenorum vim, vulnorum indolem, utrorumque effectus &
causas justè determinare.

Tria demùm interrogantur in cadavere, mortis certitudo, causæ, lapsum
tempus à funere.

Quæ omnes litigiosæ quæstiones tot tamque densis obvolvuntur tenebris;

(1) Boerner institut. med. leg. §. I.

3

ut ex his verum extricare solus possit Medicus. Jam verò ille caligini discutiendæ impar est, nisi cum præviâ Physiologiæ face & genuinas statûs sani facultates æstimare, & indè subverfas statûs morbofi conditiones diducare noverit.

I I I.

IN vitæ curriculo sex præcipuè distinguuntur ætates, scilicet infantia, pueritia, adolescentia, juvenus, ætas virilis, & senectus. Sicut & unicuique ex naturâ adsunt varia commoda & incommoda, ita & unicuique ex societate varia demandantur officia vel conceduntur privilegia. Sed quis Legislatorem in illis stabiliendis diriget, ætatis cujusque notando vires aut defectus? Solus regulæ exceptiones noscit, & applicare satagit Medicus. Huic enim ignorare non licet quomodò physicæ ætatum Facultates accelerentur, vel retardentur pro variâ temperamenti, vitæ generis, cœlique influentiâ. Sic refert Schenckius mulieres à nono ad sexagesimum concepisse, & à nono ad sexagesimum viros generasse (1). Sic in indiâ nono anno jam mulierum viget pubertas, jamque trigesimo sæcunditas extinguitur.

De generandi Facultate hæc vulgò quærentur an sit impotentia, cur sit, & à quo pendeat? Hinc observatione pater an sit ex parte viri aut ex parte mulieris; an partes integræ, aut vitiatæ sint, an vitium naturale vel morbosum. His ritè distinctis Medico perpendendum est utrum ex natura dispositione vel ex morbo, vitium constans & irreparabile partibus in sit examinatis. Porro nemo de his-ce omnibus sanum judicium ferre potest, nisi qui generationis mechanismum, quantum menti humanæ datur, edoctus, singularum quæ ad eum concurrunt partium naturam, vim, energiam & usum probè callet, varios harum-ce status attentè observavit, casus occurrentes cum statu verè naturali confert, anatomia demùm, Chemiæ inventa cum phænomenis animalis œconomia comparando, pronuntiare valet quid inferre vel auferre possint hujus vel illius partis præsentia, aut absentia, hujus vel illius affectionis influxus. His auxiliis vir ille sagax tenuitatem, brevitatemque penis portentosam (2), urethræ distorsionem, foramenve male dispositum, frigiditatem, *monorchiam* inter signa impotentia *absolutæ* indiscriminatim non collocabit. Imò *Dyspermaturum* seu feminis emittendi difficultatem, cum impotentia causis non conjunget, si quidem, à spasmo, epilepsia levi, nodove superabili faciliè oriundum (3). Si quandòque semen infæcundum judicat, judicium non impellet

(1) Observat. Medic. Tom. 2, lib. 4, §. 121.

(2) Infra tres digitos erat in homine qui plures habuit infantes Schenk. obs. 13, Tom. 2.

(3) Pluries accidit ut nodi corporum cavernosorum, citam seminis emissionem impendant, dum fluxus urinæ nullo modo retardatur. D. de la Peyronie qui illos observavit in hominibus hæc venerat infectos, sicut & in iis qui semper ab illa fuerunt immunes, doctè de illorum diffærentiis & curatione differuit in actibus Academ. Chirurg. Tom. I, pag. 428.

vitium accidentale illi superveniens, ut muci feminis vehiculi quantitas adaucta, nec signum æquivocum ut effæminata corporis habitudo, sed vitium constans & irreparabile, ut ferofitas chronica. Coitûs obstaculum inter duos conjuges insuperabile aliâ conjunctione dirimeretur aliquoties, tuncque adesse dicitur impotentia *respectiva*; ex anatomicis, illam arguunt notabilis partiumdisproportio, tumor in vaginâ existens; ex physiologis, spasmus ex pathemate, personarum antipathia; autopsia docet idem oriri a contagio morbi cujuslibet insanabilis, ut ab epilepsiâ & elephantiasi.

Jam dudum, nec in ruptâ membranâ hymene dicta, nec in cruentato cubili quæritur virginitatis signum; Thalami nuptialis jurgia & lites jam evanescere. Cui vero hæc debentur? Nonne œconomix animalis melius cognita? Per eam enim didicimus quomodo vaginæ angustia, color & connexio caruncularum tam varia prænuntient pro variis temperamentis, morbi, temporisque differentis. Pro certo tenemus corruptam horumce signorum larvâ indutâ virginis honores subripere posse, virginemque his morbo deletis prostitutionis pœnas plectere. Quam vana igitur de hymenis existentia disputatio, si illâ intactâ mulier virum experiri potuerit, deficiatque interdum in eâ quæ nondum cognoverit, si denique prægnans illibata apparuerit in ipso partûs momento! Fidem jubent ætus Academici quibus constat mulierem jam maturo partu sic fuisse coarctatam ut hiatus vaginæ à meatu urinario vix differret (4). Sic edoctus Medico-legista non leviter de stupro judicabit: nec enim ad externas tantum attendet partes, sed & actuale expendet pulsûs, visûs, universi corporis habitum, rei mox peractæ fati superque accommodatum.

Duplex mulierum dolus graviditati adscribitur, dum illam nempe conscia negant vel absentem simulant. Hæc deprehensu facilis, ut ex dicendis mox patefecit, illius detegendæ summa difficultas. Ineunte enim graviditate nihil certi præfagiunt signa exteriora; habitûs mutatio, menstruorum suppressio, mammarum turgescencia ut potè phænomena, morbis hystericiis aliisque non aliena. Exploratio quæ oris uterini ascensum recognoscit certior videtur, quis vero illi planè auderet confidere? Dubium non tollit ventris adauctum volumen: talem enim graviditatis imaginem pluries ementiuntur uteri, ovariorumque excrescentiæ, lienis, hepatisque tumores suppressioni menstruorum conjunctæ. Soli infantis motui credere licet: Igitur ab errore summopre cavendum est, solâ physiologiâ discutiendo. Omnium horumce signorum absentia graviditatis simulatæ suspicionem legitimè adducit, & eâ de causâ faciliorem diximus illius doli deturpationem.

Nunc de partu hæc veniunt agitanda nûm verus sit, nûm ad justum terminum contigerit? Si de remoto agatur, difficilè admodum statuet Medicus, præsertim in muliere jam multiparâ, illudque tantum inquirere poterit, nûm

(4) Mémoire, de l'Acad. des Sciences, année 1748, pag. 58.

mulier pepererit, necne? Sed de recenti plura occurrunt indicia; scilicet lochiorum fluxus, muliebrium tumor ædematosus, caruncularum evanescencia, mammarum turgescencia & dolor, aliaque ad statum puerperii spectantia. Verum si in vero partu infans vivus mortuo substituitur, sperari ne potest dolei detectio? Difficillima quidem, solâque comparatione inter puerperæ statum infantisque dies possibilis. In illâ tamen inquisitione nec te fallat foetus volumen, nec dens jam in maxillis conspicuus. Non rarò enim gignuntur pueri mole pro matre nimium delicatula incredibili, nec absque exemplo sunt qui dente genuino instructi nascuntur.

Circa partus terminum constat ex physiologicis observationibus, muliebris gestationis tempus novimestri spatio terminari; octimestris etiam foetus salvâ Hippocratis reverentiâ admittitur, isque non septimestri infelicis, felicis è contra vitalis. Primos mensis decimi dies, authore Divo sene, nec à legitimo ortu rejiciunt jurisconsulti (5). De remotiori termino silent Medici, silent & leges; ac quæ copiosior hac de re affulsit peritorum eruditio, nedum physiologiæ tribunal declinet, arguit tantum rem adhuc latere ignotam, ex eo quod deficiat aliquatenus observatio physiologica (6).

In infanticidii suspitione duo solvenda medicis, num vivus mortuusve puer fuerit exclusus? Num verè vivens scelestâ manu fuerit enecatus? Priori quæstioni satisfacere qui cupierit, notet attentè qualis fuerit matris status in partu, scrutetur quæ maximâ cum diligentia cadaveruli molem, longitudinem, habitum. Cunicula facile separabilis, funiculus flavus, flaccidior, lacerabilis, legitimam inducunt foetus in utero mortui suspitionem; scybalorum excretio, foetus volumen, puerperæ conditio, partum laboriosum demonstrant. Alio modo & quidem percelebri, de vitâ vel morte foetus judicatur; quæritur utrum respiraverit? A verâ physiologiâ recusari hoc argumentum cum Bohnio asseveramus (7) tum quia infans extrâ uterum vivere potest absque respiratione, tum quia nonnisi experientiis æquivocis respirationis vestigia in pulmonibus reperiuntur. Infans sine respiratione extrâ uterum vivet, si membranis adhuc involutus enixus, aquæ subito immergatur, vel si respiratione in exitu nondum inchoatâ, aut arte suffocatâ, lentæ morti in aquis præparatis etiam mandetur. Hanc assertionem probat circulationis in foetu notitia, confirmant experientia D. de Buffon qui catellos recens natos plurium horarum spatio in aquâ viventes contervavit, & Bohnius qui duos infantes absque vitæ dispendio per septem horas sepultos fuisse narrat (8). Aliàs de erroribus ab experimentis quibusdam enatis agemus.

Altera superest quæstio, num enecatus fuerit infans? Illius solvendæ causâ

(5) Paul. Zach. quæst. Med. leg. Tom. I. pag. 49.

(6) Vid. DD. Bouvard, Petit, Louis, le Bas, sur les naissances tardives.

(7) Bohnius, signa vivi & mortui natj.

(8) Id. ibid. modi natum enecandj.

perlustratur funiculus, interrogantur viscera & cor ut de hæmorrhagiâ funiculi constet. Cave tamen ne rupturam funiculi fortuitam productis arte nefariâ hæmorrhagiis annumeres; quòd si in exitu suffocatus tibi videatur infans, suffocationem ne tribuas aeris interclusioni, aut reëctis vasorum compressioni. Denique collum & futuras interroga, memorque esto faciei, capitisque livorem & intumescantiam, non minùs a partu laborioso quam à suffocatione pendere.

In quæstionibus de dubio corporis & animi statu morbi simulati veniunt dignoscendi, qui iudicium sagax nec rarò timidam magistratum prudentiam morantur, oculatum verò non deludunt medicum qui solus constanter viro innocenti pacem affere valet, aut reo *morbum quemdam fingenti, realemve neganti* terrorem injicere; quibus auxiliis, audi. Effusas de febre, vel universo dolore querelas, ex habitu corporis & præsertim faciei, è somno, excretis, & aliis phænomenis corporis sani, sinceræ, fidas vel judicabit. Sano remedium impatiens, potentissima præcipiet pharmaca, habitumque audientis observabit. Tumores non ex aspectu sed ex tactu & diurnitate cum colore comparatis dignoscet; sic simulatæ inflammationes à clematitide fecerni possunt quòd levis erysipelatis continuò præbeant aspectum, quòdque simplici foliorum verbasci applicatione sanentur. Quoties in urbis compitis morborum horribilium visu commiseratio & horror æquè commoventur! Sed ne timeas? Habitum considera, sæpeque fidem tollet obesum corpus, renitensque facies. Sic Joannes Paræus Lepre simulationem suspicatus est, examineque peracto ob oculos posuit, pustulas gummi colorato iumentes diffuso (9). Cavendum est à morbis *syncopalibus* quos mirâ arte non pauci simulaverunt. Anglus quidam pro suo nutu asphyxiâ laborabat (10). Præsbiter quidam extasi (11), matrona syncope (12). Apud omnes fanaticos visa fuit epilepsiæ simulatio veram ita mentiens, ut in errorem faciliè raperentur incauti spectantes. Hinc iudici necessaria cunctatio, iudiciumque à diurnitate morbi & experimentis sperandum. Ferè enim semper dolum fugat terror opportunè injectus. I pseudo-amentem iisdem fatiges tentaminibus & variis temporibus repetito interrogatu. Amentiam piè simulans Ithacorum rex agrum sale conspersum exarat; simulationem subodorans Palamedes Thelemacum sternit sub vomere; infremit natura, cadit persona, manet pater (13). Morbos celatos in lucem promit invitrè interrupta functionum conspiratio, fraudique detegendæ favent certa experimenta, ut alkali volatile naribus admotum in epilepsiâ, imperata à Medico, ut cursus, ascensus in morbis pectoris, tussis, equitatio, in fistulâ, &

(9) Ambr. Paré, libr. de relat. cap. 4.

(10) Nosol. Method. class. X. ord. 1.

(11) Ibid. class. 6. gen. XXIV.

(12) Ibid. gen. XXIII.

(13) Iliad. Homer.

herniis. Hinc ex notis animalis œconomiae legibus, dubius corporis & animi status Medico-legistæ, & illius ope magistratuum indagini innotescit. Quantum in hac parte bonæ arti gloriæ referatur testes sunt antiquiores Medici, testes sunt & Neoterici. Erasistratis historiam lippis notam, & tonsoribus omittere juvat. Galenus tumorem à serpo simulatum & alia difficilia detexit (14), Paræus fîctum cancrum, D. de Sauvages simulatam epilepsiam arguere potuerunt (15).

Ut reipublicæ saluti consulat medicus-legalis non solum variæ explorandæ sunt aeris vicissitudines, sed & exploranda tellus, vicinæ regiones observandæ, an annes circumfluant stagnentve paludes aut lacus, an circumemineant montes aut montium culmina, qui venti crebrius afflent, qui rariùs; explorandæ pariter aquæ ad potum ut & carnes ac vegetabilia ex quibus communes hominibus ac jumentis victus, commune medicamen. Id divo seni perutile visum fuit qui tam disertè differuit de aere locis & aquis, unde manavit consilium illud sane heroicum, quo patriam peste liberavit. Viam monstraverat Acron qui frequentissimos ignes tam feliciter accenderat peste Athenas devastante; vestigiis iisdem insisterunt Empedocles qui ventum infestissimum à patria arcere potuit, Diemerbroëk & Heinsius qui grassantem apud germanos italosque epidemiam ope fonticulorum adeo prosperè depulere, recentiores denique Medici qui adversus Massiliensem & Londinensem pestes tot laudabilia tentavere. His exemplis edoctus Medico-legistæ, legibus œconomiae animalis apprime imbutus, nec temerè terrorem sparget irruente morbo, nec temerè in contagio manifesto sanos ab ægris separabit, aut prophylacticæ curæ totis viribus incumbet.

In torturis præsentia Medici requiritur; cui tunc pronuntiandum venit an talis morbus vel ægritudo quemvis torturæ reddat immunem? An talis torturæ species tali viro conveniat? An verè deficient vires in tormentis? Quibus solvendis quæstionibus par est tantum-modò virium corporis humani iustus æstimator. Sic infantes, gravidæ, senes, stolidi, amentes, herniosi, torturæ non applicantur. Utinam de naturâ talis inquisitionis differere potuisset Medicus legalis, de eâ sicut & de illius administratione consultus. Galliæ non imitandum forsitan desideraretur totius septentrionis exemplum, torturæque nomen non exhiberent humanissimi populi leges.

Huc usque Physiologiâ duce maximam Medicinæ legalis partem adum-

(14) Galen. confecit libell. de morbis simulatis.

(15) Nec desissent recentiora exempla. D. Malloët, hujus scholæ sapientissimus magister ingeniosè etiam mendaces epilepticos detexit & fugavit in nosocomio charitatis hujusce urbis. Paucis ab hinc annis jam morbus cujusdam pueri ferè per totam urbem celebrabatur ut rarissimus. Jussu supremo ad illum examinandum convocantur D. D. le Thicullier, Bercher, Des-Essartz, ejusdem Scholæ Magistri; doctissimos inquisitores non fugit artificium licet maximâ cum industriâ compositum, statimque fraus denudata fuit.

bravimus. Quæ nobis restat delineanda pars cum hominem ægrotum mortuumque spectet, Chirurgiæ, Pathologiæ, Therapeutices auxilium mutuatur, non minùs tamen Physiologiæ. Quis enim hujus experts genuinam morbi poterit imaginem depingere, symptomatum ambages extricare, causarumque genesim deducere? Quis de vulnerum ac venenorum agendi ratione valet ritè loqui? Hic error præcipuè timendus. Quandòque enim venenum impunè fumitur, dum aliàs adsunt signa veneni, nullo licet assumpto. Sic Mithridates ab infantiâ assuefactus venenum vorabat impunè. Sic Orientales opio, & Indi assâ foetidâ pro condimentis utuntur, sic rustici alimentum sit homini phitisco venenum. Sæpè etiam morbus quivis veneni vices gerit; quid valeat bilis nemo nescit, quid repulsa transpiratio, repulsa herpetis, scabiei, podagræ lues improba. Symptomata venenis similia exerit spasmus, denique materia *morbifica* naturæ & artis conamina superans quotidiè veneni modo inscit vitalia, mortemque è proprio sinu trahit.

De vulnere quæritur nùm per se lethale sit, an per accidens? Plurimæ tunc evolvendæ adsunt rerum circumstantiæ, intrinsecæ quidè, ut situs, textura, quantitas, qualitas vulneris; extrinsecæ, ut rerum naturalium dispositio, aeris diathesis, contingentes, ut diætæ errores & alia. Itaque nec ætas, nec morbus præcedaneus occisorem absolvunt, dummodò tamen vulnus sit aliàs periculosum, & mors partis percussæ conditioni propriæ ac naturali debeatur. Hinc si vulnus leve fuerit, nihilominus attendendum est ad temperamentum, morbum præcedaneum, aeris qualitatem, diætæ errores. Sic qui levi ictu vomica lethiferam pulmonis dirumpit *non tenetur de occiso* (16). Sic ob aeris qualitatem omnes vulneratos in obsidione Rothomagenfi de vita periclitatos fuisse perhibet Paræus (17). Sic homo qui venenis usu vulnus simplex in lethale commutat vulnerantis caput gravare non potest (18). Nec tamen nimium excuset percussorem, caveasque ab illo caudicorum subterfugio, quo juvante mortem à symptomate symptomaquo à medicantis imperitiâ repetunt, non verò à vulnere. Vitando vel consuando errori sufficit genuina symptomatum à læsione oriundorum deductio. Sic qui appoplexiâ ictum excipiente percussus moritur, reverà interit ab ictu; sic qui spasmus ex vulnere nervorum, reverà à vulnere; sic qui ab abscessu hepatis, sæpè à læsione capitis.

Pallor, frigus, insensibilitas, rigiditas membrorum & functionum vitalium absentia non habentur hodiè signa mortis certissima. Asphyxi, submersi, suspensi, vitæ redduntur, totidem artis salutiferæ veluti miracula. Sed cum mephitis jam è corpore exhalans certissimè de vita conclamatum esse testetur, quàm necessaria in causarum mortis inquisitione adæquata

(16) Bohn. de telut. vulner. pag. 102.

(17) Ambr. Par. lib. de rebor. pag. 932.

(18) Van-Swieten. Tom. I, pag. 256. Comm. in aphor.

œconomiae animalis doctrina! Illa enim ex symptomate læsionem productam non solum sæpissime nominat, sed prævisam in cadavere recognoscit. Ex notâ fluidorum & solidorum crasi & indole, vitabit scopulum cui allidere facillimum est, sponte cessantem vitam morbo non tribuet: sic sanguis coagulatus in cadavere, jam in vivente coagulati sanguinis indicium non habebit; sic spasmus jam non quæret in cadavere, quia spasmus cum vitâ cessat; sic suggillationes & maculas, putredinis ut plurimum effectus, vi illatæ non adscribet; sic in suspensorum cadavere suicidæ vel sceleris alieni ferè semper evincet testimonia, tum quod in priori casu laquei impressio unica & circularis, in posteriori autem ut plurimum duplex una quidem horisontalis, altera vero elliptica; tum quod in primo casu apoplexiæ lenis tantum appareant signa, in altero apoplexiæ gravissimæ (19).

I V.

JAM multi deprehenduntur errores ex ignotis œconomiae animalis legibus oriundi. Superfunt tamen & plures adhuc notandi. Jamdudum abolevit infamis congressus, sed de frigiditate ex maleficiis seriò pertractarunt non nulli (1), quasi aliud excogitari posset maleficiū quam genitalium inertia, à vitio proprio, vel à mentis diatthesi dependens. Sic homo quem frigidum renuntiaverat congressus, dissoluto matrimonio alterum contraxit ex quo septem obtinuit infantes (2). Sexus commutationem nemo non fabulis annumerat, sed veris hermaphroditis conceditur adhuc immerita fides, (3) quasi partium genitalium malè ordinata dispositio utrumque sexum in uno conjungere posset. Testiculorum absentiam impotentiae signum credis? Attamen ex Teichmeiero vir sic dispositus strenuus erat in venere miles, pluresque imprægnaverat mulieres, quæ sterilitatis spe allectæ securæ illum cognoverant (4).

Quot *relations* intactam judicaverunt virginitatem ex signis jam pridem refutatis, tot errores commissi fuerunt. Sic teste Teichmeiero celeberrima obstetrix his signis delusa, inviolatam dixit puellam quæ paucis ab hinc mensibus peperit (5). Hinc videre est quid sentiendum sit de illis relationibus quæ sub delicti momento non institutæ fuerunt, nisi puella infans fuerit, *violen tia* que notabilior. Hinc anilibus commendanda historiis quæ de stupro per somnum naturalem illato referuntur. Quin imò statuit Facultas

(19) Vid. libell. D. *Louis* supra hanc questionem in Academ. Chirurg. celebratam mens. April. ann. 1763.

(1) P. Zach. quæst. M. leg. lib. 3. quæst. v.

(2) D. de Cordouan, *Marquis de Langey*. Cum res ad supremum galliæ senatum delata fuisset, non solum matrimonium restitutum fuit, sed ab illo momento, omnino & in perpetuum abrogatus congressus.

(3) Teichmeiero. instit. med. leg. cap. 14.

(4) Ibid. cap. 14. quæst. 10.

(5) Ibid. de graviditat.

medica Lipsensis, nubilem virginem vitari non posse dum modo non sit vino vel narcoticis sopita (6).

Olim Lucina sine concubitu, & consequenter imprægnatio sine coitu à quibusdam *canonistis* admittebatur. Hodiè plures ex Ruyfchio molam sine concubitu generari credunt: contrarium tamen evincunt & labor improbus D. Van-Swieten qui foetus rudimentum mirandâ cum patientiâ in omni molâ detexit, & œconomiæ animalis principia tali productioni repugnantia* (7). Quoties signis exterioribus leviter perpensis nihil adhibita fides erroneum fuit iudicium, sive falsam admittendo, sive veram negando graviditatem! Illud testatur Bonetus qui tot errores de graviditatis facto recensuit (8); testantur etiam funestæ quædam historiæ, quibus patet mulieres gravidas ab ultimo supplicio non fuisse immunes (9). Denique quam futilis apud plures partus suppositi probatio, scilicet similitudo vel dissimilitudo natum inter & patrem!

Invaluit usus ut foetus, qui vixit, à foetu in utero mortuo, distingueretur, ex eo quod in priori casu aquæ innatat pulmo, in altero vero profundum petat. Sed quale experimentum! foetus olim vitâ præditi pulmo aquæ immergitur, si materiâ viscidâ sit confertus; foetus in utero mortui è contra aquæ innatat pulmo, si putredine, vel aere insufflato explicetur. Utrumque pluries vidit *Bohnus*, quin imò pulmonem dextrum aquâ graviolem, sinistrum vero leviolem quandòque observavit (10).

Multoties sanè bonam medicorum fidem risit astutia homuncionum in simulandis morbis peritorum; sic mulier quædam hemiplegiam ita simulabat ut in medicos etiam in errorem induceret (11). Sed proh dolor! cum ignorantia & fanatismo quandòque concurrat artis peritorum relatio. Exemplum hujus generis nimis memorabilia suppeditat obsessio historia inter quæ eminet infelix *Grandier* (12) cui defuit vir in œconomiâ animali argutus, vel veritatis cognitæ intrepidus defensor! Ignes ab invidia accensos extinxisset *Pigraus* (13) qui

(6) Ibid. de virginit.

(7) Van-Swieten. in aph. Tom. IV, pag. 527.

(8) De gravidit. fals. sepulchret.

(9) Extat memorabile senatus Parisiensis hac de re decretum in duas Castelletti obstetrices; anno 1665.

(10) Signa vivi & mortui nati. Bohn.

(11) Nosol. method. class. vj. gen. 29.

(12) *Urbain Grandier*, Curé de Loudun, Ignis supplicium subit anno 1634, tanquam obsessioe convictus in monachos; in totâ litis instructione non veri Medici convocati fuere, sed medicastri è pagis vicinis sine lege coacti. Daniel Roger, bonæ famæ Medicus Loudunensisque civis, nunquam consultus fuit: dum quotidie audiebantur Chirurgus quidam & apothecarius infimæ notæ.

(13) *Pigrai* Carol. IX. Gail. Reg. Chirurg.

temporibus minùs lucidis miseram pastorum turbam à tali supplicio eripere potuit.

Circa venena quot errores in promptiori iudicio! Non loquor de maculis; omitto putredinem, quam alii citam, alii remotam volunt; sed nùm meritiò vomitus, lipothymia, erosio ventriculi, lipiria, tanquam certissima veneni signa habentur. Sic Paræus venenatum iudicavit hominem cui hæc phænomena paulò à cænâ supervenerant (14). Non tam promptè statuisset Hoffmann, qui talia phænomena ab alimentis, à bile, à punctura nasci demonstravit (15); non sic Zachias, qui hominem ferè in iisdem circumstantiis positum, ictero, non veneno, vitiatum censuit (16).

In vulnere relationibus quam malè vulneris *Lethalitas* à tempore mortis iudicatur! vulnus enim leve quandòque mors cita excipit, ut in exemplo vomicae ruptæ jam citato; dùm vulnus grave quandòque lentam sæpe infert mortem. Malè etiam requireretur symptomatum *Lethalium* series non interrupta à vulnere ad mortem; capitis enim ictus innocui primis videntur diebus, subitoque postea symptomata terribilia exerunt. Sic homo poculo stanneo percuttus in *bregmate*, post decem menses vertigine correptus expiravit ex ossis læsi putrefactione.

In cadaveris interrogatione. quot errores ex præcipiti iudicio? Non enim satis habent viri in arte rudes veram mortis causam ignorare, falsam effingunt. Quis tamen damnis hinc oriundis non contremiscat? Edisce ab exemplis. Obscurus quidam Chirurgus juvenem suspensum examinat, laquei impressionem, linguæ, oculorum, faciei statum vix perlustrat, alimenta nondum mutata jam ab octo horis assumpta iudicat; en, parens innocens capite damnatur, mox pius *Calas* parricidarum pænas luit. Mulier ebria cadit capite in acutissimum arcæ angulum deciduo, mors cita sequitur; Postridie accersitus Chirurgus vulnus ab instrumento factum iudicat, maculas à putredine jam natas violentiæ tribuit; nec mora filius innocens, infortunatus *Monbailly* torturæ applicatur, brevique ad ultimum supplicium trahitur.

V.

HIS, etsi dignitati materiæ forsan inferioribus, demonstravisse credimus quantum Medicina legalis ab œconomia animalis scientiâ certitudinem acquirat. Nostræ conclusioni non reclamant aliæ Medicinæ partes ut Anatomia; Chirurgia, Therapeutice. Plura enim in huius-ce operis decursu proposuimus quæ illarum necessitatem evincunt. Illud tantum asseruimus quod unaquæque ex illis minoris generatim sit momenti quam Physiologia. Nam ut de Anatomia dicam, quid est scientia illa cum à physiologia separatur? Nonne idem, quod

(14) Ibid. de relation.

(15) Hoffmann, Med. rat. Tom. 2. de rebus non venenatis, sed instar veneni in corpus agentibus.

(16) Zach, ibid. Tom. I. conf. 15. id. probat. Tom. 2. conf. 12.

fuiſſet Promethei opus egregium ſine igne cæleſti, ſtatua mere iners, corpus inanimum? At inquires legitimæ fieri poſſunt abſque Phyſiologiâ Medicæ relationes? Non omninò ſunt erroneæ, concedo, ſed nuſquam ſient legitimæ. Ad legitimam enim Medici relationem requiritur ut omnia quæ ad illius complementum pertinent ſuo loco niteant, & intrâ juſtum terminum contineantur. Porro ſatis abundè ex dictis patet ſic ordinatam relationem abſque œconomix animalis ſcientiâ eſſe impoſſibilem. Inſtabis? Scientia dubia veritatem nunquam parit? Sed nùm multum dubitationis in noſtrâ Phyſiologiâ? Nullo modo de ſyſtematibus agens, functionum ordinem, relationem & naturam ſcrutari amat. Verus Medicus, phænomenum differentias & comparationem inſtituit, denique in obſervando ſagax, in judicio prudens, modèſtæ incumbit diſquiſitioni, ſicque vel ad veritatem aſcendit, vel in dubio legitimo remanet ſemper ab errore immunis.

Alii præclaras inter hypotheſes myſteria corporis humani ſcrutantur, alii notas hypotheſes ſolidis demonſtrationibus dilucidant. Nobis non minus utilis viſa fuit noſtræ conſuſionis probatio. Illâ enim eruitur Medicinam à Medicamentorum ſordibus quândòque expurgari, illâ apparet Medicinæ cum Magiſtraturâ conſanguineitas, illâ eluceſcit medici dignitas qui ſub unâ perſonâ civem utiliſſimum, ſagacemquæ Philoſophum geſtat. Sed hac gloriâ, mediante œconomix animalis ſcientiâ, coronatur inedicus. Jure igitur concludimus.

Ergò multum Medicinæ legali conſert Phyſiologia.

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI.

M. Carolus-Ludovicus Franciſcus ANDRY, è Regiâ Societate Medica Pariſienſi pro Epidemiis inſtituta.

M. Joannes D'ARCET, Profeſſor Regius, Academiæ Matrienſis Socius.

M. Petrus CHEVALIER DE LA HAMONAI, Regis à Conſiliis & Secretis.

M. Joannes-Baptiſta-Alexander MAIGRET.

M. Franciſcus THIERY DE BUSSY, Conſiliarius Medicus Regis ordinarius in Supremo Senatu Pariſienſi.

M. Franciſcus BERNARD.

M. Joſephus PHILIP, Pharmacix Profeſſor designatus.

M. Hugo GAULTHIER, Conſiliarius Regis Medicus.

M. Carolus-Ludovicus LIGER, Conſiliarius Medicus Regis ordinarius in Urbe & Comitatu Altiſſipodorenſi.

Proponebat Pariſiis FRANCISCUS DOUBLET, Carnutæ, Saluberrimæ Facultatis Medicinæ Pariſienſis Baccalaureus, necnon in Senatu Patronus, Theſeos Autor. A. R. S. H. 1777. A SEXTA AD MERIDIEM.

Typis F. A. QUILLAU, Univerſit. & Facult. Med. Typographi, 1777.